

Voor deze keer

Van dezelfde auteur

Lieg tegen mij
Gek op jou
De weddenschap
Laat mij maar even
Jackpot!

Jennifer Crusie

Voor deze keer

the house of books

Oorspronkelijke titel

Maybe This Time

Uitgave

St. Martin's Press, New York

Copyright © 2010 by Argh Ink, LLC.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Cherie van Gelder

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Jennifer Maler

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2975 9

D/2011/8899/13

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is voor

Sarah en Cecilia

die iedere dag cornflakes bij het ontbijt willen hebben
en van al die dagen een feest maken.

Mijn dank gaat uit naar

de GOEDE FEEËN en de VALSE SPOKEN die samen met mij
de lijdensweg van dit boek doormaakten

GAIL HOGAN

die me hielp met de tv-research en die absoluút niet
op Kelly O'Keefe lijkt

HEIDI en DAN CULLINAN

die met het idee van de salvia kwamen

BROOKE BRANNON, SUE DANIC, MOLLY HASELHORST,
LANI DIANA RICH, ROXANNE RICHARDSON en ANNE STUART,
de beste manuscriptlezers die er zijn

RACHEL PLACHCINSKI

die het originele huis aandroeg dat Archer House werd,
me een foto van haarzelf als klein meisje gaf dat Alice werd,
de vertaling van Amerikaans-Engels in Brits-Engels deed
ten behoeve van een van de personages,
en me voortdurend aanmoedigde tijdens het schrijven
(bijvoorbeeld met 'schiet nou maar op en maak dat
[lelijk woord] boek nou eens af, Crusie')

JODI REAMER en AMY BERKOWER,
die voor de zoveelste keer veel meer deden dan ze als
agent verplicht zijn

JENNIFER ENDERLIN
de beste eindredacteur die een schrijver zich kan wensen

en
HENRY JAMES en TRUMAN CAPOTE
die deze weg al eerder bewandelden.

Dit boek speelt in 1992.
Daarom.

Een

Andie Miller zat in de wachtkamer van de advocatenpraktijk van haar ex-man, gewapend met tien jaar aan ongeïnde alimentatiecheques en een heleboel opgekropte woede. *Daarom ben ik hier nooit teruggekomen*, dacht ze. *Er is niets mis met opgekropte woede, zolang die maar opgekropt blijft.*

‘Mevrouw Miller?’

Andie keek met een ruk op en een sliert van haar haar zakke uit haar chignon. Ze stak hem weer vast met het speldje op haar achterhoofd terwijl Norths keurige, efficiënte secretaresse haar glimlachend aankeek tegen de achtergrond van het toepasselijke, victoriaanse interieur. Als die secretaresse ook een chignon had gehad, was die vast nooit uitgezakt. North was waarschijnlijk helemaal weg van haar.

‘Meneer Archer kan u nu ontvangen,’ zei de secretaresse.

‘Nou, dat is aardig van hem.’ Andie stond op, gaf een ruk aan de zoom van het enige colbertje dat ze bezat en vroeg zich toen af of ze vijandig had geklonken.

‘Hij is ook erg aardig,’ zei de secretaresse.

‘Helemaal niet.’ Andie liep met grote passen over het antieke vloerkleed naar de deur van Norths kantoor, trok die open voordat de secretaresse de kans kreeg en bleef staan.

North zat achter zijn notenhouten bureau, hij had kortgeknipt blond haar dat bijna wit leek in de zon die door het raam achter hem naar binnen viel. Zijn bril met het stalen montuur was weer op zijn neus onderuitgezakt, zijn hemdsmouwen waren opgerold en lieten zijn onderarmen vrij – *Hij speelt kennelijk nog steeds*

squash, dacht Andie – en zijn schouders waren nog altijd kaarsrecht terwijl hij de papieren die op het gepolijste bureaublad lagen bestudeerde. Hij zag er nog precies zo uit als tien jaar geleden, toen ze vlak voordat ze uit de stad vertrok met haar koffer tegen de deurpost was gebotst...

‘Mevrouw Miller is er,’ zei de secretaresse achter haar en hij keek op over het randje van zijn bril, waardoor de jaren ineens wegvielen en ze weer aan die eerste keer moest denken toen ze met bonzend hart in die blauwgrijze ogen had gestaard.

Het leek een eeuwigheid te duren voordat hij opstond. ‘Andromeda. Bedankt dat je bent gekomen.’

Ze liep het kantoor in, gunde hem een strakke glimlach over het massieve bureaublad, besloot dat het raar zou zijn om hem een hand te geven en ging zitten. ‘Ik heb jou gebeld, weet je nog? Bedankt dat je tijd voor me hebt.’

North ging zitten en zei: ‘Dank je wel, Kristin,’ tegen zijn secretaresse, die meteen wegliep.

‘Goed, de reden waarom ik belde...’ begon Andie, maar op hetzelfde moment zei hij: ‘Hoe gaat het met je moeder?’

O, *dus we blijven beleefd*. ‘Nog steeds zo gek als een deur. En met de jouwe?’

‘Lydia maakt het prima, dank je wel.’ Hij maakte een keurig stapeltje van de papieren op zijn bureau.

Er waren een boel uit de kluiten gewassen bomen gesneuveld voor dat bureau. Zijn moeder had ze waarschijnlijk zelf omgeknaagd en ze met haar nagels in planken gezaagd, voordat ze met haar tong het houtsnijwerk had verzorgd.

‘Ik zal zeggen dat je naar haar hebt gevraagd.’

‘Dat zal ze enig vinden. En doe Southie dan ook maar de groeten.’ Andie maakte haar tas open, pakte de stapel alimentatiecheques en legde ze op het bureau. ‘Ik ben gekomen om je die terug te geven.’

North wierp een korte blik op de cheques, waarbij de scherpe trekken van zijn gezicht overschaduwd werden door het tegenlicht van het raam.

Zeg iets, dacht ze en toen hij bleef zwijgen, zei ze: ‘Ze zijn er

allemaal, honderdnegentien stuks. Van november 1982 tot vorige maand.'

Op zijn gezicht stond zoals gewoonlijk niets te lezen. 'Waarom?'

'Omdat ze een schakel tussen ons vormen. We hebben tien jaar lang geen woord gewisseld, maar desondanks stuurde je me iedere maand een cheque terwijl je heel goed wist dat ik geen alimentatie wilde. En dat betekent dat ik iedere maand per post een envelop krijg, die me erop wijst dat ik met jou getrouwd ben geweest. En iedere maand heb ik geweigerd ze te innen, het is net alsof we elkaar op straat toeknikken. Of zoiets. We hebben nog steeds contact.'

'Nauwelijks.' North keek naar de stapel. 'Waarom nu?'

'Ik ga trouwen.'

Ze zag hoe hij verstarde en het bleef stil tot ze zei: 'North?'

'Gefeliciteerd. Wie is de geluksvogel?'

'Will Spenser,' zei Andie, die bijna zeker wist dat North hem niet zou kennen.

'De schrijver?'

'Hij is een geweldige vent.' Ze dacht aan Will, lang, blond en hartelijk. Het tegendeel van North: hij vergat nooit dat zij er was. 'Ik ben aan een geregeld bestaan toe, dus wil ik een streep zetten onder mijn oude leven.' Ze knikte naar de cheques. 'Vandaar dat ik je die terug wil geven. Stuur alsjeblieft geen nieuwe meer.'

Het duurde even voordat hij knikte. 'Natuurlijk niet. Gefeliciteerd. De familie zal jullie een cadeau willen sturen.' Hij trok zijn aantekenblok naar zich toe. 'Heb je al een ondertrouwadres?'

'Nee, dat heb ik niet,' zei Andie geërgerd. 'Technisch gesproken ben ik nog niet eens verloofd. Hij heeft me ten huwelijk gevraagd, maar ik moest jou eerst die cheques teruggeven voordat ik ja kon zeggen.' Ze wist niet waarom ze had verwacht dat hij een reactie zou vertonen bij dat nieuws. Alsof hij nog steeds om haar gaf. Ze wist niet eens zeker of hij zich ook maar iets van haar vertrek had aangetrokken.

'Juist. Bedankt dat je de cheques terug hebt gebracht.'

North legde de papieren op zijn bureau opnieuw recht en bleef toen een hele tijd neerkijken op het bovenste velletje, alsof hij het

van begin tot eind doorlas. Waarschijnlijk was hij al vergeten dat ze hier was, want zijn werk was...

Hij keek op. 'Als je toch nog geen ja hebt gezegd, zou je misschien nog even kunnen wachten met het oppakken van je nieuwe leven.'

'Hè?'

'Ik heb een probleem waar jij me mee zou kunnen helpen. Het zou je hooguit een paar maanden kosten, misschien nog niet eens...'

'North, heb je wel gehoord wat ik zei?'

'...en we zouden je tienduizend dollar per maand betalen, plus onkosten, onderdak en kosten van levensonderhoud.'

Ze deed haar mond open om te protesteren, maar dacht toen: *Tienduizend dollar per maand?*

Hij legde het dossier op zijn bureau opnieuw recht. 'Theodore Archer, een achterneef van me, is twee jaar geleden overleden en heeft mij tot voogd van zijn twee kinderen benoemd.'

Tienduizend per maand. Er zat vast een addertje onder het gras. Daarna drong pas tot haar door wat hij daarna had gezegd. 'Kinderen?'

'Ik ben naar het zuiden gegaan om ze in hun ouderlijk huis op te zoeken, waar ze verzorgd werden door hun tante. Ze woonden daar sinds de geboorte van het kleine meisje, acht jaar geleden, samen met hun vader, hun grootmoeder en hun tante, maar de grootmoeder was al voor Theodore overleden.'

'Naar het zuiden? Wonen ze niet in Ohio?'

'Het huis ligt in een afgelegen streek in het zuiden van de staat. Het is een verlaten plekje, maar de kinderen leken het prima met hun tante te kunnen vinden, dus besloten we dat ze het beste daar bij haar konden blijven om hun leven zo min mogelijk te verstoren.'

En het jouwe zo min mogelijk te verstoren, dacht Andie.

North bleef even stil, alsof hij verwachtte dat ze dat hardop zou zeggen. Toen ze haar mond hield, ging hij verder. 'Helaas is de tante in juni overleden. Daarna heb ik drie gouvernantes in dienst genomen, maar die hebben allemaal hun biezen gepakt.'

'Veel sterfgevallen in de familie,' zei Andie.

'De moeder van de kinderen is bij de geboorte van het kleine

meisje gestorven. De grootmoeder was in de zeventig toen ze een hartaanval kreeg. Theodore overleed bij een verkeersongeval. De tante viel van een van de torens van het huis...'

'Wacht even. Heeft dat huis tórens?'

'Het is een heel oud huis,' zei North op een toon die duidelijk maakte dat hij geen zin had om over torens te praten. 'De kantelen zijn vergaan en ze leunde kennelijk tegen een verkeerde steen, waardoor ze in de slotgracht viel.'

'De slotgracht,' zei Andie. 'Is dat een grap?'

'Nee. Theodores betovergrootvader heeft het huis rond 1850 uit Engeland over laten komen. Ik weet niet waarom hij een slotgracht heeft laten graven. Waar het om gaat, is dat deze kinderen niemand meer hebben en dat ze daar eenzaam in de rimboe zitten met alleen een huishoudster om voor hen te zorgen. Als jij daar naartoe gaat, betaal ik je tienduizend per maand om ze... weer op de been te helpen.'

'Om ze op de been te helpen,' zei Andie. Tienduizend per maand was belachelijk, maar daarvan zou ze wel haar creditcard kunnen afbetalen. Tienduizend dollar zou betekenen dat ze geen schulden meer had als ze trouwde. Niet dat Will zich daar druk over maakte, maar het was beter om bevrijd en zonder zorgen met hem in het huwelijksbootje te stappen. 'Wat bedoel je daarmee?'

'De kinderen zijn... een beetje vreemd. We wilden ze in juni, na de dood van hun tante, hiernaartoe halen, maar het meisje werd stapelgek toen de nanny probeerde haar uit het huis weg te halen. De jongen werd begin augustus naar kostschool gestuurd, maar hij werd meteen weer naar huis gestuurd omdat hij vuurtjes stookte. Ik heb iemand nodig die erheen gaat om de kinderen weer tot rust te brengen en ervoor te zorgen dat ze hun toets halen, zodat ze naar een openbare school kunnen als we ze in huis nemen.'

Andie schudde haar hoofd en er glipte opnieuw een lok haar uit haar chignon. 'Stapelgek en vuurtjes stoken,' zei ze, terwijl ze de piek terugstopte. 'North, ik ben lerares Engels op een middelbare school. Ik heb geen flauw idee wat ik met dat soort kinderen aan moet. Wat jij nodig hebt...'

'Wat ik nodig heb, is iemand die zich niets aantrekt van hoe het

hoort,' zei hij, terwijl zijn ogen op haar hals rustten. 'Volgens mij zijn daarom al die gouvernantes de mist in gegaan. Ik heb iemand nodig die zonder ook maar met haar ogen te knippen voor een onconventionele aanpak kiest. Iemand die van aanpakken weet.' Hij keek haar recht aan. 'Ook al is ze geen volhouder.'

'Hé!' zei Andy.

'Ik zou het als een persoonlijke gunst beschouwen. Ik heb je nooit om iets gevraagd...'

'Je hebt om een scheiding gevraagd.' Zodra de woorden over haar lippen waren, wist ze dat ze een vergissing had gemaakt.

Hij wierp haar over zijn bril een geërgerde blik toe.

'Ik heb niet om een scheiding gevraagd.'

'Wel waar,' zei Andie, die nu niet meer terug kon. 'Je zei tegen me dat ik kennelijk ongelukkig was en dat je, als dat inderdaad zo was, het best zou begrijpen als ik wilde scheiden.'

'Iedere keer als ik me op de bovenste etage vertoonde, zette je "Any Day Now" op. Een duidelijker hint had je me niet kunnen geven.'

Dat hij zich ergerde, was mooi meegenomen, maar dat maakte haar niet minder boos. 'Er zijn mensen die proberen er iets aan te doen als hun vrouw niet gelukkig is.'

'Dat heb ik ook gedaan. Ik stemde in met een scheiding. Je stond toch al op het punt om ervandoor te gaan. Moeten we dat nu allemaal weer oprakelen?'

'Nee. Over die scheiding is alles al gezegd.' En die woorden stonden in hun ziel gegrift. Hoewel... misschien alleen bij haar. North leek volkomen onaangedaan.

'Ik begrijp best dat je op het punt staat een nieuw leven te beginnen,' vervolgde hij. 'Maar als je nog geen vaste plannen hebt, is er ook geen reden om daar nog een paar maanden mee te wachten. Dan kun je het geld gebruiken voor de bruiloft.'

'Ik wil geen bruiloft, ik wil trouwen. Waarom wil je me tienduizend dollar per maand betalen om voor babysit te spelen? Dat heb je die gouvernantes ook niet gegeven. Het is gewoon belachelijk. Voor tienduizend per maand hoor je niet alleen een oppas voor je kinderen te krijgen, maar ook een hulp die je huis schoonhoudt,

de was doet en de banden van je auto regelmatig verwisselt. En als ik jou was, zou ik ook nog eens iedere avond gepijpt willen worden. Dacht je nou echt dat ik niet in de gaten zou hebben dat je nog steeds probeert me onder de duim te houden?’ Ze schudde haar hoofd en de piek zakte opnieuw uit haar chignon. Ach, dat ding kon ook het heen en weer krijgen.

Hij bleef even doodstil zitten en zei toen: ‘Waarom heb je je haar zo strak naar achteren getrokken?’ Hij klonk even geërgerd als zij was.

‘Omdat het er professioneel uitziet.’

‘Niet als het steeds losschiet.’

‘Bedankt,’ zei Andie. ‘Maar dat gaat je geen bal aan. Tienduizend is veel te veel. Je probeert nog steeds me af te kopen...’

‘Andromeda, ik vraag je om een gunst, een grote gunst, en volgens mij is het niet overdreven veel geld. We zijn niet met ruzie uit elkaar gegaan, dus ik snap niet waarom je nu zo vijandig doet.’

‘Ik doe niet vijandig,’ zei Andie, maar ze voegde er toen eerlijk aan toe: ‘Nou ja, vooruit, ik doe wel vijandig. Je hebt tien jaar geleden geen poot uitgestoken om ons huwelijk te redden, maar je stuurt wel iedere maand een cheque, waardoor ik weer aan je moet denken. Dat is passieve agressie. Of zoiets. Weet je hoe ik me jou het best herinner? Daar in die stoel, achter je bureau. Je zou toch denken dat ik me je het best naakt voor de geest kan halen, als je nagaat hoeveel tijd we in dat jaar samen tussen de lakens hebben doorgebracht. Maar nee, het is de manier waarop je me van achter al dat notenhout zat aan te staren, alsof je je afvroeg wie ik in vredesnaam was. Je hebt geen idee hoe vaak ik ernaar verlangd heb om dat verrekte bureau met een bijl te lijf te gaan, alleen maar om te zien of je me dán op zou merken.’

North keek stomverbaasd omlaag naar zijn bureau.

‘Je verstopt je erachter,’ zei Andie, die achteroverleunde omdat ze zich niet meer in hoefde te houden. ‘Je gebruikt het om te voorkomen dat je ergens emotioneel bij betrokken raakt.’

‘Ik gebruik het om op te schrijven.’

‘Je weet best wat ik bedoel. Het geeft je de kans om afstandelijk te zijn.’

‘Het geeft me de kans om dingen op te bergen. Je bent niet goed wijs.’

Andie keek hem nog even aan, zoals hij daar zat, star, beleefd en volslagen onaantastbaar. ‘Nee, het was geen goed idee om hier terug te komen. Ik kan er maar beter vandoor gaan.’ Ze stond op.

‘Ze zei dat het spookt in dat huis,’ zei North.

‘Pardon?’

‘Die laatste nanny. Ze zei dat er geesten in het huis waren. Ik heb de plaatselijke politie gevraagd een onderzoek in te stellen om te zien of iemand de boel belazerde, maar ze hebben niets kunnen vinden. Volgens mij zijn het de kinderen, maar als ik weer zo’n nanny stuur als de vorige, zal zij ook de benen nemen. Ik heb iemand anders nodig, iemand met lef, iemand die onverwachte dingen aankan. Iemand zoals jij. En ik ken verder niemand die zo is, jij bent de enige.’ Plotseling was hij weer de oude North, hartelijk en oprecht, met dat vonkje in zijn ogen toen hij haar aankeek. ‘Het zijn maar kleine kinderen, Andie. Ik kan ze daar niet weghalen en ik kan ze daar niet laten zitten, en zolang moeder nog in Frankrijk is, kan ik niet lang genoeg weg van kantoor om uit te vissen wat er nou precies aan de hand is. En zelfs als dat wel zo was, dan weet ik helemaal niets van kinderen af. Ik heb jou nodig.’

Au. ‘Ik weet niet...’

‘Iedereen die hen na stond, is dood,’ zei North rustig. ‘Ze hebben iedereen verloren van wie ze ooit hebben gehouden.’

Klootzak, dacht Andie. ‘Ik heb geen maanden de tijd. Dat is belachelijk.’

North knikte. Hij leek kalm, maar ze was een jaar met hem getrouwd geweest, dus ze wist dat hij op het punt stond de genadeklap uit te delen. ‘Geef ze dan een maand. Je kunt een punt zetten achter ons, we hoeven niet met elkaar te praten, je kunt alles aan Kristin doorgeven. Verdorie, voor mijn part neem je je verloofde mee.’

‘Ik ben de minst moederlijke persoon die ik ken,’ zei Andie. *Tienduizend dollar,* schoot het door haar hoofd. En bovendien: twee hulpeloze kinderen die iedereen kwijt waren van wie ze had-

den gehouden en die daar ergens midden in de rimboe stapelgek werden.

‘Ik geloof niet dat ze behoefte hebben om bemoederd te worden,’ zei hij. ‘Volgens mij hebben ze jou nodig.’

‘Een doorgedraaid klein meisje en een jongetje dat later vast een seriemoordenaar wordt. Hij heeft zijn tante toch niet van die toren geduwd, hè?’

‘Ze groeien daar alleen op, Andie,’ zei North en Andie dacht: *O, verdorie.*

Het probleem was dat hij oprecht klonk. Nou ja, zo klonk hij altijd, daar was hij goed in, maar nu ze hem recht aankeek, was hij toch veranderd. Ze zag de sporen van stress in zijn gezicht, de rimpels die er tien jaar geleden nog niet waren geweest, de manier waarop zijn huid strak over zijn botten spande en de jaren in de holttes onder zijn ogen. Zijn broer Southie was waarschijnlijk nog even glad als een olienoot, maar North zat nog steeds gevangen achter dat verdomde bureau en zorgde voor iedereen in de familie. En nu had hij twee nieuwe familieleden voor wie hij weer in zijn eentje moest zorgen.

En twee kleine kinderen waren nog eenzamer in een groot huis ergens in de rimboe van Zuid-Ohio.

‘Alsjeblieft,’ zei North, terwijl die grijsblauwe ogen haar strak aan bleven kijken.

‘Goed,’ zei Andie.

Hij slaakte een diepe zucht. ‘Dank je wel.’ Meteen daarna zette hij zijn bril op en werd weer zakelijk. ‘Er is een huishoudrekening die je kunt gebruiken voor alle kosten en je krijgt een creditcard. De huishoudster maakt schoon en kookt. Als je morgen langskomt, zal Kristin je een kopie geven van dit dossier waarin alles staat wat je moet weten en natuurlijk je eerste cheque.’

Andie bleef nog even zitten, verbijsterd dat ze had toegegeven. Ze had precies hetzelfde gevoel gehad toen hij haar had gevraagd om met hem te trouwen.

‘Ik zou het op prijs stellen als je er zo snel mogelijk naartoe kunt gaan.’

‘Goed.’ Ze streek haar haar uit haar gezicht, pakte haar tas en

stond opnieuw op. ‘Ik rij er morgen meteen naartoe om te zien wat ik kan doen. Ik wens je een fijne winter toe, waarin je al je opponenten het vuur na aan de schenen kunt leggen.’

Ze liep zonder om te kijken naar de deur. Alles was prima gegaan. Ze had de cheques teruggegeven en de relatie verbroken, dus nu had ze wel een maandje de tijd om voor twee weesjes te zorgen. Will zat de komende twee weken toch in New York en als hij thuiskwam, zou hij een verloofde aantreffen die geen schulden meer had, zodat...

‘Andie,’ zei North en ze draaide zich om voordat ze naar buiten stapte.

‘Bedankt,’ zei hij. Hij stond inmiddels achter zijn bureau, lang, slank en aantrekkelijk, en keek haar met diezelfde blik van vroeger aan.

Maak dat je wegkomt. ‘Graag gedaan.’

Daarna keerde ze hem de rug toe en liep naar buiten voordat hij nog iets zei of deed waardoor ze vergat dat ze hem helemaal had afgeschreven.

Nadat Andie was vertrokken zat North zich even af te vragen of hij stapelgek was geworden. De cv’s van een stel uitmuntende gouvernantes lagen voor zijn neus en in plaats daarvan had hij zijn ex-vrouw in dienst genomen. *Verdomme*, dacht hij en hij zette haar vastberaden uit zijn hoofd, wat niet meeviel omdat ze het over pijpen had gehad. En dat sloeg nergens op, want tussen hem en Andie was alles voorbij en dat was al tien jaar het geval. *Pijpen*. Nee, ze had gelijk, zet er een streep onder. Hij ging weer verder met aantekeningen over zijn laatste zaak terwijl de schaduwen langer werden en Kristin naar huis ging, waarbij hij absoluut niet aan Andie dacht, en zijn zwarte hoofdletters keurig achter elkaar op een rij stonden, even ferm en duidelijk als zijn denkproces...

Hij hield op en keek fronsend neer op het papier. In plaats van ‘Indiana’ had hij ‘Andiana’ geschreven. Hij kalkte een I over de A, maar het woord bleef opvallen, fout gespeld en gevlekt, een smet op zijn volmaakte dagindeling.

Hij hoorde een klopje op de deur die meteen daarna open werd gedaan.

‘North!’ zei zijn broer Sullivan die binnenkwam met zijn das op halfzeven en een gezicht dat onder een dikke lok van zijn bruine haar even vriendelijk stond als altijd.

En doe Southie dan ook maar de groeten, had Andie gezegd. Het was zeker tien jaar geleden dat iemand Sullivan *Southie* had genoemd.

‘Je ziet eruit als een dweil.’ Sullivan viel in dezelfde stoel waarin Andie had gezeten en legde zijn voeten op het bureau. ‘Je kunt niet de klok rond werken. Dat is niet gezond.’

Je leven bestaat uit meer dan die verdomde advocatenpraktijk, North, had Andie een maand voordat ze bij hem wegging gezegd. *Je hebt ook nog een privéleven. En je hebt mij, hoewel niet veel langer als je niet ophoudt met die ik-leef-voor-mijn-werk-kolder.*

‘Ik hou van mijn werk,’ zei hij nu tegen zijn broer. ‘Hoe gaat het met moeder?’

‘Over gezond gesproken. Die vrouw kan een marathon aan, die is niet kapot te krijgen.’

North zag in gedachten hun elegante, platinablonde moeder met een parelketting om meedoen aan een marathon, waarbij ze elke brutale snotneus die haar voor de voeten liep opzij schopte met de puntneuzen van haar pumps terwijl ze over de eindstreep kwam. Ze was dolblij geweest toen Andie haar biezen pakte.

‘Maar ik maak me wel zorgen om jou,’ zei Sullivan ondertussen. ‘Je werkt te hard, je neemt te veel hooi op je vork door te proberen in je eentje de hele praktijk voor je rekening te nemen, nu moeder er niet is...’

‘Mijn vork kan dat best aan. Maar ik zit nu net midden in...’

‘Nee, nee, het is hoog tijd dat ik je een handje kom helpen.’ Sullivan glimlachte hem toe. ‘Ik heb zitten nadenken wat ik voor je kan doen, maar ik neem aan dat je nog liever terugvalt op een assistent dan mij in de praktijk te laten helpen.’

North keek neer op de zwarte inktvlek die van ‘Andiana’ zo’n smeerboel maakte. Een assistent zou een goed idee zijn als hij fouten begon te maken.

‘Dus ik dacht aan iets wat meer in mijn lijn ligt dan in de jouwe,’ zei Sullivan. ‘Mensen. Jij kunt niet met mensen omgaan, North. Ik wel.’

‘Mensen.’ North draaide het bovenste velletje van zijn blocnote om zodat hij de vlek niet meer zag. *Andiana. Hoezo verdomme?*

‘Weet je nog die twee kinderen met wie jij een tijdje geleden door die achterneef opgescheept bent?’

‘Ja,’ zei North, ook al was hij er vrij zeker van dat het een retorische vraag was. Maar met Sullivan wist je nooit.

‘Ik dacht dat ik maar eens bij hen aan moest wippen, om uit jouw naam te informeren hoe het gaat en of alles in orde is met ze.’

Daar keek North van op. ‘Wil jij echt “even aanwippen” in de rimboe van Zuid-Ohio om twee kinderen te bezoeken die je nooit hebt ontmoet?’

‘Ja.’

‘Waarom?’

Sullivan grinnikte. ‘Ik wil het huis zien.’

‘Het huis is geen cent waard. Het staat midden in de wildernis.’

‘Het spookt er.’

‘Spoken bestaan niet, Sullivan,’ zei North en heel even was hij weer twaalf jaar en Sullivan zes, terwijl ze allebei strak naar de kamer keken waar hun vader in zijn doodskist lag. *Hij gaat echt niet ineens zitten, Southie*, had North destijds gezegd. *Hij is dood. Spoken bestaan niet.*

‘Dat weet ik wel,’ zei Sullivan nu. ‘Maar ik wil een huis zien waarvan iedereen zegt dat het er spookt.’

‘Die “iedereen” van jou is een gouvernante die zich verveelde en genoeg had van haar baan.’

‘Maar er zijn meer mensen die dat denken, het gonst van de geruchten. Dus leek het me verstandig om daar naartoe te gaan en eens met een paar van die mensen te praten. Om te zien wat er aan de hand is.’

‘En waar heb jij die geruchten gehoord?’

‘Ik heb wat research gedaan voor een vriendin van me. Ze is geïnteresseerd in spookverhalen en bij een feestje klampte ze me aan en begon over dat huis. Het is allemaal echt heel interessant, hoor.’

‘Zij,’ zei North, omdat Sullivans reden om te gaan ineens duidelijk werd. De combinatie van een interessante nieuwe hobby en een stralend nieuw vriendinnetje was waarschijnlijk onweerstaanbaar.

‘Kelly O’Keefe. Dat spokengedoe is heel fascinerend. Ik heb gesproken met...’

‘Kelly O’Keefe?’ North dacht aan de kleine tv-verslaggeefster met het scherpe gezicht en de venijnige tong die hij al na één uitzending in de ban had gedaan. ‘Dat blondje met al die tanden van Channel Twelve?’

‘Het zijn schitterende tanden,’ zei Sullivan, die net deed alsof hij beledigd was en er niets van snapte.

‘Ze zien eruit alsof ze heel duur waren,’ zei North en hij moest denken aan de eerste keer dat hij Andie had gezien, met haar lachende grote ogen, haar wilde krullenbos en haar brede glimlach, waarbij haar vooruitstekende voortanden duidelijk te zien waren. Zij had nooit iets aan haar gebit laten doen.

‘Nou ja, bij de tv moet je wel mooie tanden hebben.’

‘Dat is waar.’ Dat was het eerste wat zijn moeder over haar had gezegd. *In vredesnaam, North, zorg dat ze iets aan haar gebit laat doen.*

‘Al die close-ups zijn dodelijk,’ zei Sullivan.

En zijn antwoord: *Ik vind haar tanden leuk. Ik vind alles aan haar leuk. En vanaf nu geldt hetzelfde voor jou, moeder.*

Sullivan keek hem een beetje vreemd aan. ‘Voel je je niet lekker?’

‘Ik voel me best,’ zei North.

‘Oké. Nou goed, dan, ik zou graag met Kelly daar naartoe gaan om dat geklets over spoken na te trekken. En ondertussen kan ik dan voor jou even kijken hoe het met de kinderen gaat.’

‘Ik heb liever niet dat je dat doet,’ zei North ronduit. ‘Volgens mij zou Kelly O’Keefe geen goede invloed op hen hebben.’

‘Nee, nee, ze houdt zich niet meer bezig met kinderen, ze gaat nu helemaal voor spoken. Ze is erachter gekomen dat het huis in Engeland oorspronkelijk een spookhuis was en daar is ze heel opgewonden over. Wist je dat ze het huis stukje bij beetje hier-naartoe hebben gehaald om het weer helemaal op te bouwen?’

Kelly zal waarschijnlijk heel dankbaar zijn als ik haar daar mee naartoe neem. Bovendien kan ik dan eens rondkijken in een spookhuis. Ik heb met twee bijzonder hoog aangeschreven spookdeskundigen gesproken en er zit echt wel iets in al dat gedoe. Ik heb die deskundigen verteld dat we een spookhuis in de familie hebben en een van hen wil er graag naartoe. Kelly wil het ook zien. En ik wil het graag zien. We zullen ons niet met de kinderen bemoeien.’

‘Het huis is van de kinderen, dus wat ons betreft, is het niet echt in de familie,’ zei North, terwijl hij zijn pen weer oppakte. ‘En jij gaat hun leven niet overhoop gooien omdat je ineens in je kop hebt gehaald dat je wel een *ghostbuster* zou willen worden.’

‘Nee, nee, ik zei al dat we de kinderen niet lastig zullen vallen. Mijn bedoeling is om samen met Kelly en Dennis, de deskundige, ernaartoe te gaan en met allerlei mensen te praten. Niet met de kinderen, alleen met volwassenen. Ondertussen kan ik zien hoe de zaken er voor staan en dat weer aan jou doorgeven. Zo kom je te weten dat de kinderen veilig zijn, Dennis kan aan research doen, Kelly kan alles wat ze wil laten filmen en...’ Sullivan haalde zijn schouders op. ‘We doen er allemaal ons voordeel mee. Bovendien ben ik op die manier weg uit Columbus voordat moeder terug is uit Parijs. Ze vindt Kelly helemaal niet leuk. Ze zegt dat ze een en al tanden en haar is.’

North keek zijn jongere broer aan met een gevoel van ergernis dat hij in geen jaren had gehad. *Southie blijft eeuwig dertien jaar*, had Andie gezegd. *Vierendertig hobby’s en altijd een stijve pik*. Maar ze had gelachen toen ze dat zei... ‘Southie, wanneer geef jij moeder eens lik op stuk?’

‘Southie?’ zei Sullivan.

‘Hè?’

‘Je noemde me “Southie”. Dat heb je in geen jaren gedaan.’

‘Nou, word dan eindelijk eens volwassen, dan zal ik je nooit meer zo noemen. Je wilt daar alleen maar naartoe vluchten omdat je moeder niet onder ogen durft te komen met je nieuwste carrièreplanning of je vriendinnetje. Je kunt het niet echt rebellie noemen als je maar blijft weglopen.’

‘Ik ben niet rebels. Ik heb niets om tegen te rebelleren. Ik heb een geweldig leven. En om dat zo te houden, ga ik vervelende dingen liever uit de weg om ondertussen mijn licht op te steken over iets wat me interesseert en wat mijn vriendinnetje ook leuk vindt. Bovendien heeft die laatste nanny vorige week de benen genomen, dus zitten de kinderen daar alleen. Dat is niet...’

‘De kinderen zijn niet alleen.’

‘Heb je dan weer een nanny in dienst genomen?’ Sullivan schudde zijn hoofd. ‘Die blijft toch niet. Het is veel beter dat ik...’

‘Deze blijft wel.’ North aarzelde even en zei toen: ‘Ik heb Andromeda ernaartoe gestuurd.’

‘Andie?’ Sullivan floot en schoot in de lach. ‘Spook versus Andie. Het bovennatuurlijke verschijnsel zal op zijn falie krijgen. Ik wist niet eens dat ze weer in de stad was. Wanneer heb je haar gesproken?’

‘Vandaag. Ze gaat er morgen naartoe.’

Sullivan glimlachte. ‘Zij noemde me “Southie”, hè?’

‘Wat?’

‘Daarom noemde jij me “Southie”. Omdat Andie ermee begon.’

‘Ja,’ zei North, die beseftte dat Sullivan gelijk had. Een halfuur in het gezelschap van Andie en tien jaren verdwenen in het niets. ‘Ze doet je de groeten.’

‘Is ze erg veranderd?’

‘Haar haar is... anders,’ zei North en hij dacht terug aan hoe ze daar in die stoel had gezeten, met dat afschuwelijke jasje aan en al die maffe krulletjes gladgetrokken, terwijl ze met een boos gezicht met hem bleef kibbelen. En toen was die ene lok haar losgeschooten en in haar nek blijven hangen...

‘Haar háár is anders?’ zei Southie. ‘Jij hebt voor het eerst in tien jaar weer met je ex-vrouw gepraat en meer is je niet opgevallen?’

‘Ze leek erg...’ Serieus. Gespannen. Geen spoor van haar oude glimlach. ‘...rustig. En moe.’ Dat was een gedachte die hij meteen van zich afzette. ‘Ze is hier maar een minuut of twintig geweest. Ik heb er niet echt op gelet.’

‘Vroeger zou ze je binnen twintig minuten op je knieën hebben gehad.’

‘Southie,’ zei North waarschuwend.

‘Ik kan me de eerste keer dat ik haar zag nog wel herinneren,’ vervolgde Southie zonder zich iets van hem aan te trekken. ‘Ik moest je zover zien te krijgen dat je het uitmaakte en toen kwam ze aanrijden in die ouwe rammelkast en je zei: “Daar is ze.” En toen ze uitstapte en naar ons toe kwam lopen, wist ik meteen dat je het nooit zou uitmaken. Ik zei tegen je dat het net was alsof ze in gedachten naar muziek luisterde en jij zei: “Ja, naar...”’

“‘Layla’,” zei North die haar weer voor zich zag zoals ze op die stralende zomerdag over het gazon liep, waarbij het huppeltje in haar pas naadloos overging in het wiegen van haar heupen. Alles aan haar zinderde van het leven en lachte hem toe...

‘En loopt ze nog steeds op de maat van “Layla”?’

‘Ja,’ zei North terwijl hij terugdacht aan hoe ze over het vloerkleed naar hem toe was gelopen. ‘Alleen is het nu de akoestische versie.’

Southie grinnikte. ‘Ik kan niet wachten om haar weer te zien. Goed, dan rijden we daar dit weekend naartoe...’

North dacht aan Andie die de deur opendeed en vervolgens Southie zou zien, en zijn met een microfoon gewapende vriendinnetje vol tanden plus een of andere dubieuze spokenjager. ‘Nee.’

‘Misschien kan ze jouw hulp best gebruiken,’ zei Southie. ‘Jullie konden het samen altijd...’

‘Ze gaat weer trouwen. Goed, als dat alles was...’ Bij wijze van hint richtte North zijn blik op zijn aantekeningen, maar toen Southie geen antwoord gaf, keek hij weer op.

‘Dat spijt me,’ zei Southie met een vriendelijk gezicht. ‘Echt waar.’

De steek die North had gevoeld toen ze hem dat vertelde, sneed weer door hem heen en hij deed opnieuw alsof er niets aan de hand was. ‘Hoezo? We zijn al tien jaar gescheiden. En ik heb nooit het idee gehad dat ze terug zou komen.’

‘Ja, maar het blijft een schok. In ieder geval voor mij. Misschien dacht ik wel dat ze terug zou komen.’

‘Maar dat is dus niet zo,’ zei North scherper dan zijn bedoeling was.

‘En wie mag die kerel dan wel zijn? Weten we iets van hem af?’ Southies gezicht was ernstig geworden en dat was altijd een slecht teken.

‘Will Spenser. De schrijver.’

‘De vent die over waargebeurde misdrijven schrijft?’ vroeg Southie met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Volgens mij schrijft hij ook thrillers.’

‘Waarschijnlijk gewoon meer van hetzelfde. Wat zijn de McKenna’s over hem te weten gekomen?’

North beheerste zich. ‘Ik heb geen privédetective gehoord om inlichtingen in te winnen over de verloofde van mijn ex-vrouw.’

‘Nou ja, ze was hier nog maar pasgeleden, dus je hebt nog geen tijd gehad. Zal ik Gabe voor je bellen?’

‘Nee.’

Southie schudde zijn hoofd. ‘Ze hoorde vroeger echt bij de familie, hoor. Wat mij betreft, is dat nog steeds zo. We moeten een oogje op haar houden. Die vent kan wel een heel duister verleden hebben. Lieve hemel nog aan toe, het is een schrijver!’

‘Nee,’ zei North.

‘En ik kan ook maar beter naar dat huis gaan om te zien of alles in orde is met haar,’ vervolgde Southie alsof North zijn mond niet had opengedaan. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat je haar daar naartoe hebt gestuurd zonder iemand op wie ze kan terugvallen. God mag weten wat ze daar aantreft.’

‘Twee kinderen en een huishoudster. Je gaat er niet naartoe.’

Southie zuchtte. ‘Dat zal Kelly niet leuk vinden.’

‘Het leven is hard.’

Southie aarzelde en er viel een stilte. ‘Nou, vooruit dan maar,’ zei hij toen en hij stond op. ‘Heb je nog een afspraak met Andie?’

‘Nee. Ik wens je een prettige avond.’ North draaide het velletje weer om bij wijze van teken voor Southie dat hij weg moest gaan en zag opnieuw ergens in het midden ‘Andiana’ staan. ‘Verdomme.’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Southie.

‘Ik heb een fout gemaakt.’ Boos op zichzelf sloeg North het blok dicht.

‘Door Andie ernaartoe te sturen?’

‘Hè?’ zei hij en hij keek op.

‘Denk je dat je een fout hebt gemaakt door Andie ernaartoe te sturen?’

‘Nee,’ zei North en hij dacht even na over Andie, daar in die uithoek van Ohio. Het zou best kunnen dat het haar daar goed beviel. Ze had sinds de scheiding overal en nergens rondgezworven en was ieder jaar verhuisd, waarbij ze in een paar ongelooflijk afgelegen gehuchten les had gegeven. Misschien was dat zijn grote fout geweest, dat hij haar in de stad had gehouden. Of gewoon, dat hij had geprobeerd om haar te houden. Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat was geen fout. Zij krijgt het wel voor elkaar.’

‘Ja, dat klopt,’ zei Southie met een stem die een beetje vreemd klonk en toen North opkeek, zag hij dat Southie hem een blik vol sympathie toewierp. ‘Misschien moet jij er ook naartoe gaan. Laat dat kantoor gewoon zitten en zorg dat haar niets kan overkomen. Blijf een nachtje slapen, zodat je weet hoe het daar is.’

‘Ze redt zich heus wel.’

Southie wachtte even en zei toen rustig: ‘Je had ook achter haar aan kunnen gaan, weet je.’

North keek hem niet-begrijpend aan. ‘Waarom zou ik achter haar aan gaan? Er kan haar daar niets overkomen.’

‘Niet nu. Tóén. Toen ze haar biezen pakte. Toen had je achter haar...’

‘Nee.’

‘Heb je nooit het gevoel gehad dat het een vergissing was om te scheiden?’

‘Néé,’ zei North, die zijn best deed om zoveel mogelijk ‘ga-nummaar’ in zijn stem te stoppen.

‘Omdat ik dat altijd wel heb gedacht,’ zei Southie. ‘Als je achter haar aan was gegaan, had je haar teruggekregen. Dat was alles wat ze wilde, ze voelde zich alleen maar eenzaam...’

‘Was er verder nog iets?’ informeerde North kil. ‘Want jij mag dan niets te doen hebben, ik moet weer aan het werk.’

‘Juist. Nou, veel plezier dan maar met je werk,’ zei Southie en hij ging er hoofdschuddend vandoor.

Verdomme. De scheiding was helemaal geen vergissing geweest.

Ze had zich ellendig gevoeld. En hij had zich ellendig gevoeld omdat zij zich ellendig voelde. Als hij achter haar aan was gegaan was daar echt geen verandering in gekomen. Ze waren nu allebei veel gelukkiger. Hij moest weer aan het werk.

Ze had er zo goed uitgezien, warm en oprecht. En ze had zo goed geklonken, met die oude hese klank van haar stem die langs zijn ruggengraat omlaag gleed. En ze had zich zo goed bewogen, met nog steeds dat oude rockende ritme...

En nu ging ze opnieuw trouwen. Fijn voor haar. Het was weer een stap verder...

Hij trok zijn opschrijfblok weer naar zich toe en dacht toen: *Fijn voor haar? Nou ja, misschien.* Want Southie had gelijk, hij wist niets van die vent met wie ze verloofd was. En waarschijnlijk gold hetzelfde voor haar. Ze was halsoverkop met hem getrouwd, na twaalf uur fantastische seks, het kon best dat ze nu weer diezelfde fout maakte. En ze had niet gelachen. Terwijl die glimlach nooit van haar gezicht was geweest in de tijd dat ze getrouwd waren. In het begin.

Hij pakte de telefoon op en belde het detectivebureau dat de praktijk altijd gebruikte en gaf hun de opdracht om Will Spenser na te trekken.

Daarna sloeg hij het opschrijfblok open om verder te werken en zag de 'Andiana'-vlek.

Nee, dacht hij. Hij scheurde het vel eruit en begon weer van voren af aan. Dit keer zonder fouten.

De volgende dag had Andie laat in de middag alles ingepakt en de losse eindjes van haar leven weer aan elkaar geknoopt. Er waren niet veel losse eindjes geweest, aangezien ze tien jaar lang door het hele land had rondgezworven en meestal bleven er dan weinig al dan niet losse eindjes over. Maar ze belde wel naar Will in New York om hem het goede nieuws te vertellen. 'Tienduizend dollar, Will. Daarmee kan ik al mijn schulden aflossen en dan hou ik zelfs nog iets over. Ik vind dat heel praktisch en volwassen van mezelf.'

'Die schulden van jou interesseren me geen moet,' zei hij. Zijn stem klonk geïrriteerd en in gedachten zag ze zijn knappe jongens-

achtige gezicht, dat het twee seconden lang volhield om haar boos aan te kijken voordat de lach weer doorbrak. ‘Die kan ik ook afbetalen. Het enige wat ik graag wil horen is dat je met me gaat trouwen.’

Natuurlijk, dacht Andie en ze zei: ‘Misschien.’ Ze hoorde een bonzend geluid aan de andere kant van de lijn. ‘Wat was dat?’

‘Mijn kop die tegen de muur slaat.’

Andie grinnikte. ‘Je laat gewoon de telefoon met een klap op je muismat terechtkomen.’

‘Komt op hetzelfde neer. Doe je er altijd zo lang over om ja te zeggen op een huwelijksaanzoek?’

Ik had maar vijf seconden nodig om ja te zeggen tegen North. ‘Ja. Ik zit altijd zo lang te wikken en te wegen dat die kerels er genoeg van krijgen en de benen nemen. Will, ik wil dit gewoon doen, het is heel belangrijk voor me om vrij te zijn en financieel gezond voordat ik aan een nieuw leven begin. Ik heb tien jaar lang maar een beetje rondgehaanst en nu wil ik gewoon weer met een schone lei beginnen.’

‘Oké,’ zei hij op die toegeeflijke toon waar ze zo dol op was. Hij was zo anders dan North. ‘Bel maar vaak. Vertel me maar dat je het heerlijk vindt om met kinderen te werken en dat je er zelf ook twintig wilt.’

‘Twintig?’ herhaalde Andie geschrokken. ‘Ik wil helemaal geen kinderen.’

‘Nou ja, misschien verander je wel van gedachten.’ Will aarzelde even en zei toen: ‘Je gaat toch niet meer naar North toe, hè?’

Andie keek fronsend naar de telefoon. ‘Ben je jaloers? Want geloof me nou maar, hij was me volslagen vergeten tot ik ineens in zijn kantoor stond. En nee, ik ga niet meer naar hem toe.’

‘Niemand is er ooit in geslaagd om jou te vergeten,’ zei Will vol overtuiging. ‘En jij mag niet vergeten met wie je min of meer verloofd bent.’

‘Hoe zou ik dat kunnen vergeten?’ zei Andie en ze begon maar meteen aan het ik-hou-van-je-gedeelte voordat North echt het hele gesprek ging beheersen. Daarna pakte ze de laatste van haar drie koffers en haar cd-speler op en liep naar buiten om afscheid te

nemen van haar moeder, die op de stoep voor haar kleine stenen huisje stond. Ze droeg een spijkerbroek en een verschoten Iron Maiden-T-shirt en zag er bezorgd uit terwijl ze naar Andies tien jaar oude, knalgele Mustang staarde.

‘Dit bevalt me helemaal niet,’ zei Flo voor de veertigste keer en haar lange, krullende en grijzende haren dansten om haar hoofd toen ze dat heftig schudde. ‘Ik heb vannacht over je gedroomd. Je was in een put gevallen.’

‘Dank je, Flo.’ Andie trok de kofferbak open. ‘Daar kikker ik echt van op.’

‘Het betekent dat je onderbewustzijn je iets duidelijk wil maken. Dat je iets onderdrukt. Daar duidt dat water in ieder geval op. Dat vallen zal wel te maken hebben met het feit dat alles uit de hand loopt of, aangezien het om jou gaat, kan het ook verwijzen naar weglopen. Je weet best dat je er altijd vandoor gaat.’

‘Ik ga er niet vandoor,’ zei Andie niet voor het eerst tegen haar moeder. ‘Ik zoek de dingen juist op in plaats van ervoor weg te lopen.’

‘Volgens mij heb je die wegliepneigingen van je vader,’ zei Flo. ‘Je lijkt ontzettend veel op hem.’

‘Ik zou het niet weten,’ zei Andie kil. ‘Alleen laat ik kinderen niet in de steek, dus nee, ik lijk helemaal niet op hem.’

‘Ga niet weg,’ zei Flo.

‘Alleen maar omdat jij hebt gedroomd? Nee.’ Andie propte de koffer in de auto, naast de naaimachine die ze er al eerder in had gezet.

‘Er was zoveel negatieve energie in je huwelijk,’ piekerde Flo hardop.

Dat was geen negatieve energie, dat was ziedende lust. ‘Ik ben niet van plan om mijn huwelijk nog eens dunnetjes over te doen. Ik ga alleen maar een maand lang voor twee weeskinderen zorgen...’

‘Dit is astrologisch gezien een volkomen ongeschikte tijd,’ vervolgde Flo alsof ze niets had gezegd. ‘Je Venus staat in Norths Steenbok...’

Andie sloeg de kofferbak dicht. ‘Flo, mijn Venus is nergens in de

buurt van North te vinden. Als zijn Steenbok nou in mijn Venus had gestaan, dan zou ik begrijpen dat je je druk maakt, maar die blijft mooi hier in Columbus terwijl ik naar het zuiden ga.' Ze liep om de auto heen en trok een achterportier open om de dozen met schoolspullen opzij te duwen en plaats te maken voor haar cd-speler, terwijl haar moeder zich hardnekkig zorgen bleef maken over haar leven.

'North is een machtig man en je hebt nog steeds een band met hem.' Flo fronste. 'Het zal wel om seksuele herinneringen gaan, die Steenbokken weten niet van ophouden. Je weet toch wel hoe een Steenbok uitgebeeld wordt? Als een geile bok met het onderlichaam van een vis. En jij bent natuurlijk een Vis. Dus je komt toch weer in zijn bed terecht.'

Andie smet het portier dicht. 'Weet je wat ik voor Kerstmis vraag, Flo? Een beetje armslag. Als je wilt, mag je me mijn cadeautje ook eerder geven.'

'Als jij North om de haverklap ziet, krijgt hij je weer te pakken en je voelde je zo ellendig bij hem...'

'Ik zie North helemaal niet meer. Ik heb voortaan een vaste, veilige relatie met een lieve man die van me houdt en die me niet in de steek zal laten om carrière te maken. En dat doet me er trouwens aan denken dat ik dat stomme colbertje op bed heb laten liggen, dus als jij weer naar die tweedehandswinkel gaat, wil je het dan meenemen? Ik snap niet waarom ik dat bewaard heb. Ik wil niets meer te maken hebben met mensen die willen dat ik nette pakjes draag.'

Flo sloeg haar armen over elkaar. 'Will is een Tweeling. Wispelturig. Nou ja, hij is schrijver. Jullie passen in seksueel opzicht helemaal niet bij elkaar, jullie zijn allebei veel te warrig. Waarschijnlijk maken jullie er in bed echt een zootje van.'

'Geef me de ruimte, Flo,' zei Andie, terwijl ze dacht: *Er is helemaal niks mis met de seks.* Geen echt opzienbarende, geen wereldschokkende, geen jezusmina-wat-zalige seks, maar desondanks wel hartstikke leuk, vol energie en verdomd bevredigend. Voor echt opzienbarende, wereldschokkende, jezusmina-wat-zalige seks moest je waarschijnlijk midden twintig zijn. Dat gold tenminste voor haar

toen het haar de laatste keer was overkomen. ‘Will en ik hebben het prima voor elkaar. En ik geloof niet in astrologie. Of in dromen.’ Ze wierp Flo een strenge blik toe.

‘Natuurlijk niet, lieverd. Weet je toevallig de sterrenbeelden van de kinderen?’

‘De jongen is een Stier en het meisje een Schorpioen. En ja, ik ga toch, zelfs als je daaruit opmaakt dat ze me vast in mijn slaap zullen vermoorden.’

‘Nou, dat joch zal wel meevallen. Op een Stier kun je altijd rekenen. Heel standvastige types. Sterk.’ Ze keek peinzend. ‘Ze houden van dingen, snap je wel? Lekker eten, van hun gemak en ze zijn heel materialistisch. Als je hem moet omkopen, kun je daar rekening mee houden.’

‘Volgens mij kun je iedereen met lekker eten en gezelligheid omkopen,’ zei Andie en Flo wierp haar een verbaasde blik toe.

‘Hoe kom je nou weer op dat idee? Die kleine meid zal heel anders zijn. Intens. In zichzelf gekeerd. Je kunt haar niet met een beetje gezelligheid omkopen. En je zult haar ook niet kunnen beduvelen. Schorpioenen. Die brengen je zonder je aan te kijken om zeep. Maar ze houden wel van glitter. Misschien kun je haar verleiden met lovertjes.’

‘Het is nog maar een kind, Flo.’

‘Ondanks alles mag ik die Schorpioenen toch wel. Ze zijn interessant. En het zijn overlevingskunstenaars. Dat geldt ook voor Stieren, het zijn echt sterrenbeelden van doorzetters. Sterke kinderen. Ze zullen zich ook zonder jou wel redden.’ Flo beet op haar lip. ‘Ga alsjeblieft niet, Andie.’

‘Ik ga wel.’ Andie trok het portier open om te ontsnappen voordat haar moeder over ascendanten kon beginnen. ‘Ik ben over een maand terug en dan zal alles nog steeds in kannen en kruiken zijn.’

‘Nee, niet waar.’ Flo slaakte een diepe zucht. ‘Het gaat niet alleen om dromen en sterren. Ik heb gisteren je kaarten gelezen. De Keizer kruist je pad. Dat betekent macht en passie, dus dat moet North zijn. Het was een bijzonder slecht teken. Je volgt een weg die je alleen maar problemen en strijd zal brengen. Vrede zul je

daar niet vinden. Will kan je niet helpen, hij is niet sterk genoeg voor je. North is te sterk.'

'Móéder...'

'Laat ze allebei schieten,' zei Flo doodserieus. 'Ik ben bang voor wat er met je zal gebeuren, Andie.'

'Hou daar dan mee op,' zei Andie en ze ging in de auto zitten. Maar ze stapte meteen weer uit en sloeg haar armen om Flo heen die zich aan haar vastklampte. 'Het spijt me, mam. Ik hou echt ontzettend veel van je. Maak je geen zorgen. Over een maand ben ik weer terug en dan woon ik weer in de stad, zodat je iedere dag voor mij de kaarten kunt lezen als je dat graag wilt.'

'Je snapt het niet,' zei Flo. 'Jij bent geen moeder. Als je een kind hebt, kun je niet zomaar toezien dat ze zich in gevaar begeeft, dan moet je haar beschermen...'

'Flo, ik ben vierendertig. En allang geen kind meer.'

'Je blijft altijd mijn kind,' zei Flo en Andie schudde haar hoofd over die starre houding en stapte opnieuw in de auto.

'Ik bel je wel als ik er ben,' zei ze terwijl ze de Mustang in zijn versnelling zette en ze zwaaide nog even naar haar moeder in de achteruitkijkspiegel toen ze wegreed.

Geile bok, dacht ze.

Flo kon je het bloed onder je nagels vandaan halen.

Andie nam de I-71 naar het zuiden en vervolgens de afslag naar een kronkelende tweebaansweg, die weer naar een andere, nog smallere weg leidde door een dicht bebost gebied, waar het zelfs midden op de dag nog donker leek. Het overstelpende gevoel van verlatenheid werd nog versterkt door het feit dat ze, zodra ze het laatste teken van beschaving – een winkelcentrum – achter zich had gelaten, nog maar twee auto's was tegengekomen voordat ze New Essex bereikte, een deprimerend stadje vlak voor de afslag naar de lange, doodlopende weg waaraan het huis moest liggen. Inmiddels was de zon al onder, dus toen ze ruim twintig kilometer verder het verweerde bordje met ARCHER HOUSE tussen het onkruid zag staan, stopte ze in de invallende duisternis langs de berm en stapte uit om poolshoogte te nemen.

Er was een oprit naast het bordje geweest, maar die leek allang verdwenen te zijn. Het enige wat overbleef, was een steile helling, die ze liever had gemeden als ze de kans had gehad.

Ze stapte weer in en reed langzaam over de top, waarbij de wielen over het schaarse grind knarsten.

De weg liep steil omlaag, waardoor de voorbumper van de Mustang over de grond schraapte en haar een koude rilling bezorgde, en veranderde meteen daarna in een vlakker pad vol gaten dat een meter of vierhonderd tussen de bomen door kronkelde en uit kwam op een weiland vol onkruid. Erachter rees een oud, drie verdiepingen tellend huis op, dat zich kon beroemen op twee roosvensters, een torentje dat bijna in elkaar zakte en een slotgracht. In de schemering waren alle ramen donker en erachter stonden nog meer groepjes donkere bomen waarboven kraaien krassend rondcirkelden. 'Huize Archer,' zei Andie bij zichzelf toen ze afremde om alles goed in zich op te nemen. Nou ja, het was een sombere, donkere en stille herfstdag.

Ze volgde de oprit naar de zijkant waar een bruggetje over de gracht toegang gaf tot een onverzorgd, geplaveid terrein. Aan het eind leidde een pad rechtsaf naar de voorkant van het huis met het verweerde stenen portiek, terwijl het pad linksaf naar de achterkant liep, naar een groot erf met onkruid tussen de flagstones naast een rij garages die vroeger waarschijnlijk stallen waren geweest.

Ze zette de Mustang voor de garages, stapte uit, keek om zich heen op het verlaten erf en smiet het portier dicht met een klap die in het duister weergalmde. Het erf was niet alleen verwaarloosd, het was een armetierige bedoening vol onkruid en kapotte flagstones. De trap naar de achterdeur stond op instorten. Het huis was aan de achterkant een stuk eenvoudiger, met een smalle, door twee pilaren gestutte veranda en daarboven op beide verdiepingen een erker, met bladderende sponningen en roestende goten. De grijze stenen maakten alles nog somberder.

En daar klopte al niets van. North zou een huis nooit in een dergelijke staat laten. Niet twee jaar lang. En hij zou er ook voor gezorgd hebben dat er iemand was om haar bij aankomst te begroeten.